

Ե Ր Ա Ն Ի Ն Ե Ր

(ՄԱՏՅԹԵՈՍ)

Հողը իր ոսկին էր դիզեր կաշեբուս կուրծքին վրայ: Աստուծոյ օրհնութեան պէս առատ, նման հարսանեկան հանդիսութիւններու պատրաստուող իշխանուհիին՝ արքայական ճոխութիւններով պնտուած, և լուրթ երկինքն իր անհունութիւններով՝ փետայ: Ոսկի ալիքներն անհուն դաշտերու, կը համբուրուին կը ծափեն և ծառերը կը պարեն իրիկուան մեղմ զեփուռներէն ալեկոծ:

Անթիւ ժապաւէններ արծաթեայ, դաւարագեղ կողերէն բլուրներու կը քակուին ու ճպոտ մը գերմարդկային կը վարէ բընութեան համանուազն այս վսեմ:

Յիսուս իր ոսկիով բեռնաւոր կը բարձրանայ բլուրն ի վեր և մենք կը հետևէինք իրեն: Կը հասնինք բլուր մը ձիթենիներով ծածկուած: Պահը սրտառուէ էր ու վսեմ: Իր դէմքը ազամանդ կը ճառագայթէ և մեր շըլպապտը կարծէք լոյսով կը յորդի:

Ան մեղմ բայց տիրական ծայրով մը կ'ըսէ, և Հանգչեցէք հոս, և պատրաստուեցէք Աստուծոյ խորհուրդով հազորդութեան, շատ բնիկներ ունիմ ձեզիս:

անմահացաւ աւետարանի ոսկեղէն էջերուն մէջ, և սերունդներու յիշողութեան առջև:

Ամէն մարդ այս աշխարհին մէջ անծանօթ օտարական մըն է, Հուովմայեցի զօրականին պէս, և անծանօթ պիտի մնայ յաւիտեան, եթէ իր գործերը, իբրև անմահ յիշատակարաններ, չբարշխաւորեն իր արժանաւորութիւնը, եթէ իր կեանքը ներշնչարան մը և օրինակ մը չըլլայ իր նմաններուն, եթէ մանաւանդ չի հաւատարմորէստոսի և Քրիստոսի քարոզած ճշմարտութեան: Ու անիցա անծանօթ պիտի մնայ նաև անգնեականին մէջ, երբ օր մը յաւերժօրէն փակուին իր աչքերը այս կեանքի լոյսին, եթէ չէ կրցած իր առաքինութիւններով ինքզինքը արձանագրել տալ կենաց գպրութեան մատենանին մէջ:

Է.

Կ'ընկողմանինք ամառնային ծաղիկներով աստեղագարդ դալարութիւն մէջ եւ Յիսուս կը նստի ժայռի մը վրայ ու կ'ըսէ.

«Երանի անոնց որ հոգիի անդորրութիւն ունին վասնզի անոնք երջանիկ են»:

Երանի անոնց որ Նիւթին գերին էն, քանզի ազատ են անոր երկրաքարէ կապանքներէն»:

Երանի անոնց որ կը յիշեն իրենց ցաւը, քանզի ուրախութեան ճամբան տառապանքով է սալալատակուած»:

Երանի անոնց որ անօթութիւն ունին բարեքի: Գեղեցիկութեան և ճշմարտութեան, պիտի հասնին իրենց նպատակին»:

Երանի բարեսէրներուն, անոնք պիտի մխիթարուին իրենց ըրած բարեքով»:

Երանի սրտով մաքուր եղողներուն, անոնք պիտի միանան Աստուծոյ»:

Երանի խաղաղասէրներուն, անոնց հոգին պիտի յաղթէ կիրքին ու կոկիւնը»:

Անոնք ամայեցի պարտէզներու պիտի վերածեն. ձիւր պիտի խուսեն մարդիկ, բայց պիտի չկտորեն ոչ մէկ ծառ, պիտի չճգմեն ոչ մէկ ծաղիկ»:

Երանի ճշմարտութեան սիրոյն հալածուողներուն, որովհետեւ անոնք ուշ կամ կանուխ պիտի նուաճեն հալածանքը՝ ճշմարտութեան յաղթանակով»:

Ուրախացէք և հրճուեցէք ձեզմով եւ ձեր մէջ պիտի հաստատուի Երկինքի թաղաւորութիւնը: Այդ թաղաւորութեան կին երգչիները հալածուեցան, դուք ալ պիտի հալածուիք, ձեր փառքն ու վարձատրութիւնը անոր մէջ է»:

Դուք երկրին աղն էք, ձեզմով պիտի համեմուի ու անուշայ մարդոց սրտին սեղանը»:

Դուք աշխարհի լոյսն էք, խաւարի ու խեղճի հալածիչը, խաւարի թունաւոր ճիւղներէն պիտի ազատէք մարդկութիւնը հաստատելով այդ լոյսը աշտարակներու վրայ, լուսաւորելու ճամբան որ ճշմարտութեան քաղաքը կը տանի»:

Ես չեկայ կործանելու հինը, այլ հաստատելու նորը, որովհետեւ հին կարգեր կ'իյնան և նորեր անոր տեղը կը գրաւեն, այո, Աստուծոյ կամքն է: Հինին տեսակաւութիւնը կ'ապականէ եթէ քայլ չպահէ Աստուծոյ հետ: Կեանքս կարճ է ու օրերս հաշուուած: Կանգնեալս եմ իմ իմաստներս:

չըսելու համար ժամեր ունիմ հաստատելու նոր կարգ մը, յայտնելու նոր սկզբունքներն: Ե՛ւսուած է ձեզի — մի սպաններ — բայց ես կ'ըսեմ ձեզի սպանութիւնը զայմանաւորող պատճառները սպաննեցէք մարդոց սրտին մէջն:

«Հիները՝ Աստուծոյ հանութիւնը շահելու և վայելելու համար զոհեր կը մատուցանէին. ես կ'ըսեմ ձեզի, Աստուած զոհ՝ զոհաբերութիւն չ'ուզեր: Անձնուրաց նոհողութիւնով պայմանաւոր հրաշքներ կան, որոնց իրագործութիւնը մարդկութիւնը պիտի փրկէ»:

«Եկեղեցիդ եղբորդ եւ զբացիդ մէջ հաստատէ, որովհետեւ Աստուած հոգիին մէջ կառուցած է կրօնք մը որ անկործանելի է, խորան մը որ անկորնչելի է»:

«Ձեզի ըսուած է, ահն ընդ ահան, աւատմն ընդ ատաւան: Ես կ'ըսեմ ձեզի չաւրիքը՝ չարիքով մի փոխադարձէք, քանզի կը տարածուի, վրէժը փոքրողներու յատուկ է, և տկարներն են որ վրէժի և զարտուղի միջոցներու կը գիմեն: Ով որ կը ներէ՝ մեծ է, և ի վերջոյ կը յաղթանակէ: Հալածանքէն մի վախնաք, պաղատու ծառերն են որ կը քարկոծուին»:

«Անցեալին գանձը գիզէ ու նեկտարը ձծէ, ներկան օգտագործէ և վաղուան մասին մի՛ մտածեր, որովհետեւ ապագան հրաշք մը չէն»:

«Անձիդ մասին մի՛ մտածեր երբ կուտաս. տուր այնքան որ կրնաս: Որովհետեւ անոնք որ կուտան՝ պիտի ստանան իրենց տուածին չափ, և քիչ մըն ալ աւելի»:

«Տուէ՛ք իւրաքանչիւրին իրենց պէտքին համաձայն, որովհետեւ Աստուած անօթիներուն քար, և ծաբաւներուն աղի լուր չտար»:

«Ձեր սրբութիւնները շուններուն և մարդարիտները խոզներուն առջև մի՛ նետէք, ձեր նուէրները տուէք անոնց՝ որ գնահատել և արժեւորել գիտեն, մի գուցէ տգէտները ծաղրեն և ատեն ձեզ, իրենց սուրբանուծութեան մէջ քնաց հասցնեն ձեզին»:

«Հաւաքեցէք գանձեր որոնք ապակառնելու, գողցուելու ենթակայ չեն: Դիզեցէք գանձեր որոնց գեղեցկութիւնը կ'աղնւացնէ, կը բարձրացնէ մարդոց սիրտերն ու հոգիները: Որովհետեւ ձեր գանձը ուր որ է ձեր սիրտն ալ հոն է»:

«Ձեզի ըսուած է որ մարդասպանը պիտի գլխատուի, գողը՝ խաչուի, և անպատիւ կինը՝ քարկոծուի: Բայց ես ձեզի կ'ըսեմ մենք ասոնց և ոչ մէկուն յանցանքներէն զերծ ենք, աշխատինք թիւը պոկեցնել անոնց և նուազեցնել այդ արարքները յաւաքացնող պատճառները: Որովհետեւ անոնց գոյութիւնը մարդկային ընկերութեան մէջ պիտի մթազնէ մեր հոգիները և անոնց գեղեցկութենէն բան մը պիտի պակսի»:

«Ծշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, մեղքն ու ճիւղը հասարակաց են, անոնք առաւել կամ նուազ չափով կը գործուին բոլորէն: Ան որ կը բռնուի մեղքի մէջ, կը պատճուի, կը տառապի՝ քեզի և ուրիշներուն համար»:

Այսպէս խօսեցաւ Յիսուսը. բուռն, փափաք մը զգացի ծուռկի գալու և պաշտելու զինք, բայց չհամարձակեցայ նոյնիսկ բառ մը արտասանել:

Բայց ի վերջոյ խօսեցայ և ըսի. «Պէտք է աղօթել այս վայրկեանիս»:

Բայց կը զգայի թէ լեզուս ծանրանալ սկսած էր, չէի գիտեր ինչպէս աղօթել, «Ով Տէ՛ր, ինձի աղօթել սորվեցուր» շշնչեցի:

Երբեք ըսաւ. աղօթքը ձեր փափաքներէն պէտք է բխի, և բառերը պիտի քակուին աղբիւրի մը պէս: Եւ այսպէս սկսաւ՝

Հայր մեք որ յերկինս ես...

Իրիկուն էր: Երբեք իշաւ բլուրէն վար և մենք հետեւեցանք իրեն: Մինչ կը քալէի, կը կրկնէի իր աղօթքը մտահան չընելով իր բոլոր ըսածները, որովհետեւ ըմբռնած էին այդ ձիւնի փափուկ բաթիկներու պէս ինկող բառերը, թէ պէտք էին հատուցուիլ աճիլ և բիւրեղներու վերածուիլ: Եւ այն թաւշնայ թեւերը որ թարթափած էին մեր գլուխներուն վերեւ՝ պէտք էին պնդանալ պողպատեայ կրօնկներու վերածուիլ և քալել երկրին վրայ:

Հետեւողաբար՝ ԽԱԼԻԼ ՃԻՊՐԱՆԻ

Թ. Շ.

